

NOTĂ ASUPRA EDIȚIEI

În ediția de față a BIBLIEI de la 1688 se urmărește redarea textului într-o formă cât mai apropiată de ceea ce se presupune că era româna veche în epoca respectivă. Observațiile atente asupra ediției *princeps* și asupra celor două manuscrise, 45 și 4 389, au determinat colectivul de editori să ajungă la următoarele principii de transcriere a sovelor chirilice susceptibile de interpretări:

a) ѱ final postconsonantic a fost transcris prin -u, dar neexistând nici un indiciu sigur de echivalență fonetică a lui cu ѱ (ierul mic) final, acesta din urmă nu a fost notat.

b) ѱ final după vocală, întâlnit destul de rar în cele trei texte, a fost transcris de asemenea prin -u: АЕСАЦІѱ (de sajiu).

c) ѱ final, notat cu remarcabilă consecvență în formele de perfect simplu, pers. I sg. (МЪ СКѢЛАЮ = mă sculaiu), în derivatele cu sufixul -tor (ЖѢДЕКѢТОРЮ = judecătoriu) și în finalul unor substantive terminate în consoană (ЧЕРЮ = ceriu) sau în vocală (ГРАЮ = graiu), a fost transcris prin -iu.

d) ѣ în poziție e (ЧѢРЕ = cêre) și în poziție i (ЕГІПТѢНІИ = eghiptênii) a fost transcris prin ê, în restul cazurilor el fiind transcris, ca de obicei, prin -ea. Tot prin ê a fost transcris uneori și ѡ (МѢУРЕ = muiêre), datorită frecvențelor alternante cu ѡ; în restul cazurilor, ѡ a fost transcris prin ia (ТѢУТ = tăiat, АЕСПѢУТ = despuiat) sau ea (НѢМ = neam, ne-am, АНМННѢЦА = dimineața) (pentru detalii, vezi S.T.L. FAC., p. 49–51. S.L.L., p. 49–51).

e) ѡ în poziție -e, -i (ЖѢНГАРЕ, БАТРИАЕЛЕ) a fost transcris tot prin ê (junghêre, vêtrilele). În celelalte cazuri, ѡ a fost redat prin diftongii ea și ia. În unele cuvinte de origine slavă, cu ѡ în etimon, slova a fost transcrisă prin ea, ia chiar dacă în silaba următoare erau e, i (НЕПРІАТНѢА = nepriiatinul, БОАРІИ = boiarii). În poziție finală, ѡ a fost transcris în câteva cazuri prin -ă, din considerente de morfologie istorică (АПРОПІѡ = apropi*, ЖѢНГІѡ = junghi*).

f) Deși valoarea dominantă a lui ѡ este aceea de ă, iar a lui ѡ aceea de î, numeroasele cazuri de alternanță grafică au impus transcrierea lor potrivit pronunției actuale (МѢНТѢИ / МѢНТѢИ = mîntui; ГѢРАѢ = gîrlă;

КѢРЖНАѢ = cărările etc.), inclusiv celei dialectale (МѢНІИ = mănie, ПѢНИѢ = răine, ПѢНѢ = rănă, РѢДКА = rădica, РѢНИКІИ = rănichii).

g) Frecvența alternanță a consoanelor -ș / -și, -ț / -ți (СОРЦ / СОРЦИ = sorț / sorți, ГРѢЦЦ / ГРѢЦИ = grăiț / grăiți, СКОСѢШ / СКОСѢШИ = scoseș / scoseși), se reflectă ca atare în textul ediției de față.

h) ч final suprascris a fost transcris uneori prin -ce, în spiritul textului (НИЧ = nice, КѢЧ = căce).

i) ѱ și ѱ au fost transcrise prin i chiar în cazul cuvintelor străine: ЕГІПТѢНІИ (eghiptênii), ЧИР (chir).

j) În cazurile foarte rare cînd ѡ are valoare de i, el a fost notat ca i : +ПѢИС = împins.

k) Dintre semnele diacritice, singurul cu valoare fonetică, chendima, a fost transcris prin i : МѢНИИ = mîinile, АѢ = lui.

l) Vocalele și consoanele duble au fost redade întocmai (ЧѢТААТЕ = cetaate, СААМѢ = saamă, ДРЕПТААТЕ = dreptaate, АННА = Anna, АРРАН = Arran).

Unele slove chirilice au fost transcrise în conformitate cu normele ortografiei actuale:

1) ѡ la început de cuvînt sau de silabă a fost redat fie prin ie ВА ІШИ = va ieși, КОѢ = voie, ПЛОАѢ = ploaie), fie prin e (ЕА = el, ЕРА = ega, ЕЦИ = ești, МИѢ = mie, ІИ = ci, СКРИѢ = scrie).

2) ѡ inițial a fost transcris prin ia (АСТѢ = iaste, СѢ АИ = să iai), dar și prin ea (ПРЕ ѡ = pre ea); aceeași literă precedată de ѣ a fost redată prin ea (АЧѢѡ = acêea).

3) Potrivit aceluiași norme, ѣ final a fost transpus prin ia în АЧѢЦѢ (aceștia).

4) + urmat de n a fost transcris î sau în (+НѢАЦИМЕ = înălțime, +НОАЩЕ = înnoiște), iar înaintea labialelor p și b, im (+ПѢРАТ); urmat de n, + a fost redat însă și în acest caz prin î (+НПѢРАТ = înpărat).

5) Cuvintele compuse au fost ortografiate potrivit normelor actuale БИНЕКѢЖНТАЕОУ = binecuvînta-voiu, ѢНТ АѢ АЕМНѢА = untdelemnul), cu excepția situațiilor în care termenii își păstrau autonomia și, în consecință, aveau o flexiune proprie (ѢНТѢАѢИ АѢ АЕМН = untului de lemn).

6) Regulile ortografice actuale au fost aplicate și în cazul în care slova chirilică a fost transcrisă prin două litere latine (сѣ = se-au).

7) Restul semnelor chirilice au fost transcrise potrivit valorilor cunoscute.

La transcrierea textului, au fost coborâte în rînd suprascrierile, întregindu-se tacit toate prescurtările marcate prin titlă, cu excepția cuvintelor cu pronunție variabilă, la care întregirea s-a făcut între paranteze unghiulare (< >) potrivit contextului imediat: ѿи сѣтѣрарѣ = și s<ă> săturară; ѿи сѣ спѣмѣнтѣзе = și să s<ă> spămîntêze etc.; nu a fost întregită în nici un fel vocala finală (ѣ) după consoanele *m*, *ș* și *ț*, din motivele amintite mai sus, chiar dacă în cazul ultimei consoane soluția nu e cea potrivită și pentru ms. 4 389. De altfel, numărul prescurtărilor prin contragere este destul de mic în cele trei texte: blgorodnie (blagorodnie), blgoslovi, blgslvi (blagoslovi), blstema (blestema), ciste (cinste), Dvd (David), dmn (domn), dh (duh), dmnie (domnie), Iil (Israil, Izrail), Dmnzeu – Dmnzău (Dumnezeu – Dumnezău), împrat (împărat), Is Hs (Isus Hristos), Izl (Izrael), mlă (milă), mlstiv (milostiv), mrte (moarte), mrtul (mortul), sfi (sfinți).

Tot în mod tacit au fost corectate și greșelile de tipar (foarte puține, de altfel) din ediția *princeps*: (în loc de

царѣ (greșit), карѣ = cară; în loc de червѣ = cerelui, червѣи = ceriului; în loc de пестре копеѣи = pestre capsele, прѣсте копеѣи = preste coapsele etc.). Alte erori, omisiunile și întregirile de text din părțile deteriorate au fost marcate prin paranteze unghiulare, însoțite de note, iar repetițiile și cuvintele de prisos au fost puse între paranteze drepte ([]).

Parantezele și indicațiile copiștilor celor două manuscrise au fost de asemenea marcate prin note, iar în aparatul critic (NOTE) s-au dat toate notele liminare cu variante lexicale și comentarii ale copiștilor, ce au legătură directă cu textul (cu excepția concordanțelor biblice marginale, care nu interesează prezenta ediție). Sfirșitul textului din fiecare coloană facsimilată a ediției *princeps* în această ediție a fost marcat printr-o bară oblică în toate celelalte patru coloane ce însoțesc pe pagini facsimilul.

La editarea celor trei texte, am folosit ortografia și punctuația de azi, notînd, în plus, accentele cuvintelor comune în cazul abaterilor de la normă; la fel am procedat și în cazul numelor proprii.

Versetele textelor au fost redactate prin paragrafe distincte, potrivit *Bibliei moderne*, iar neconcordanțele de segmentare și de numerotare au fost marcate prin paranteze drepte ([]).